

РЕШЕНИЕ

№ 40402

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в публично заседание на 20.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **7717** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Фондация „Върховенство на закона“, подадена чрез адв.И. Я. – САК, срещу мълчалив отказ на кмета на [община] за предоставяне на достъп до обществена информация по подаденото от оспорващия Заявление рег.№ 1663/02.06.2025г. Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен. Претендира присъждане на направените разноски. В съдебно заседание чрез адв.Б. моли за отмяната на оспорения отказ по съображенията, изложени в жалбата, като бъде задължен административният орган да предостави поисканата информация.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор, обективиран в съпроводителното писмо, обоснова твърдение за допустимост, но неоснователност на жалбата, тъй като в общинската администрация не се съхранява търсената информация в обобщен вид, а съгласно съдебната практика задълженият субект няма задължение да съставя справки единствено за целта на заявленията по ЗДОИ. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е адресат на акта и което е неблагоприятно засегнато от него,

т.е. при наличие на правен интерес от оспорването, в преклузивния срок по чл.149, ал.2 АПК. Съгласно последната разпоредба мълчаливият отказ или мълчаливото съгласие може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. От своя страна разпоредбата на чл.28, ал.1 ЗДОИ предвижда, че заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране. В случая не се констатира удължаване на срока за произнасяне в хипотезите по чл.30 и чл.31 ЗДОИ, предвид което и с оглед обстоятелството, че процесното заявление за достъп е регистрирано на 02.06.2025г. срокът за произнасяне по него изтича на 16.06.2025г., понеделник, присъствен ден. Съответно от изтичането му и при липса на произнасяне на адресата, срокът за обжалване на мълчалив отказ изтича на 16.07.2025г., сряда, присъствен ден. В конкретния случай жалбата, по която е образувано настоящото производство е заведена в деловодството на съда на 10.07.2025г. или в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Административното производство е образувано по подадено от жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация, регистрирано с вх.№ 1663/02.06.2025г., с което е поискал предоставяне по реда на ЗДОИ на следната информация:

1. Колко са лицата, които стопанисват търговски обекти и туристически обекти по чл.3, ал.2 от Закона за туризма и са предоставили на кмета на [община] доказателства за отстъпени права за публично изпълнение по см. на чл.18, ал.2, т.3 ЗАПСП в периода 01.01.2020г. – 31.12.2024г.?
2. Колко на брой и в какъв размер са санкциите, наложени след установени нарушения на чл.98в ЗАПСП в същия период?
3. Колко са длъжностните лица, определени да контролират спазването на чл.98в ЗАПСП към 31.12.2024г.?
4. Колко проверки са извършени във връзка с извършването на контрола по смисъла на чл.98в ЗАПСП за периода 01.01.2020г. – 31.12.2024г.?
5. Постъпили ли са искания за съдействие от длъжностни лица, определени със заповед на министъра на културата при ли по повод проверки в същия период и съответно колко на брой?

Страните не спорят, че в срока, предвиден в разпоредбата на чл.28, ал.1 ЗДОИ не е последвал изричен акт, поради което жалбоподателят е оспорил по съдебен ред мълчалив отказ по подаденото от него заявление.

Тезата на ответната страна е, че не разполага с налична информация, в подкрепа на което е представена нарочно съставена справка за нуждите на съдебното производство, а според съдебната практика ЗДОИ не задължава административния орган да създава нова информация или да изготвя обобщения и справки, които не съществуват в поддържаните от него регистри и документи. Видно от тази справка, на територията на [община] не са налични данни за лица, които стопанисват търговски или туристически обекти по см. на чл.3, ал.2 от Закона за туризма, които да са предоставили на кмета доказателства за отстъпени права за публично изпълнение по чл.18, ал.2, т.3 ЗАПСП за посочения в заявлението период. Посочено е също, че общинската администрация не разполага с определени длъжностни лица, на които да е възложено контролно правомощие по чл.98в ЗАПСП въз основа на заповеди на министъра на културата. На трето място се сочи, че не са постъпвали сигнали, уведомления или искания за съдействие от длъжностни лица, определени със заповеди на министъра на културата във връзка с проверки по чл.98в ЗАПСП за процесния период. Заключено е, че общината не разполага с налична обществена информация, отговаряща на формулираните в заявлението въпроси. Справката е изготвена на 18.07.2025г. като липсват данни и не се твърди жалбоподателят да е уведомен за нея.

Правото да се търси и получава информация по чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България обхваща задължението на държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, да осигуряват достъп до общественостнозначима информация. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от общественостния сектор са уредени в ЗДОИ.

Съгласно чл.3, ал.1 ЗДОИ задължени субекти за предоставянето на обществена информация са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България. Според разпоредбата на чл.38, ал.1 ЗМСМА кметът на общината е орган на изпълнителната власт в общината, съответно същият има качеството на задължен субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ. В качеството си на задължен субект той е длъжен да разгледа подаденото заявление за достъп до обществена информация и да се произнесе по него в 14-дневен срок от регистрирането му по начините, предвидени в чл.28, ал.2 ЗДОИ като предостави достъп до търсената информация или постанови изричен отказ, в който да посочи основанието за това. Основанията за отказ за регламентирани в чл.37, ал.1 от закона – когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл.13, ал.2 /когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) или съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи/, когато

достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; когато исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Освен тези основания за отказ законът регламентира още няколко изключения – когато информацията представлява лични данни и когато предоставянето ѝ се извършва по друг ред, както и когато предоставянето на информацията е длъжимо във връзка с административното обслужване на гражданите /чл.2, ал.5, чл.4, ал.1, чл.8, т.1 ЗДОИ/.

В случай, че търсената информация не попада сред посочените изключения /чл.2, ал.5, чл.4, ал.1, чл.8, т.1 ЗДОИ/, задълженият субект следва да извърши преценка дали тя представлява обществена информация и след това да прецени дали е налице някое от основанията за отказ по чл.37, ал.1 ЗДОИ. След установяване на основание за отказ, за да откаже предоставяне на информацията следва да обори въведената с § 1, т.6 ДР ЗДОИ презумпция.

Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с общественостния живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно общественостния живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Общественостната информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалността информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/.

В случая търсената от заявителя информация представлява обществена такава, съгласно законовата дефиниция, от вида служебна обществена информация. Предвид това за ответника е

възникнало задължението да разгледа подаденото от жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация и да се произнесе по него по начина и в сроковете, регламентирани в закона, като съгласно разпоредбата на чл.38 ЗДОИ, административният орган в случай на отказ е следвало да издаде мотивирано писмено решение за това.

В случай, че задълженият субект не поддържа информацията във вид, позволяващ извличане и предоставяне на заявителя без да е необходимо допълнително обработване - изготвянето на нарочни справки, то той е следвало да го уведоми за това, в съответствие с нормата на чл.33 ЗДОИ. Това обаче не може да се приеме по отношение на всички поставени въпроси. Така напр. не е необходима допълнителна обработка на съществуващата налична информация, за да се отговори по въпрос № 3 – колко са длъжностните лица, определени да контролират спазването на чл.98в ЗАПСП към 31.12.2024г.

Видно от доказателствата по делото, ответникът не е предоставил исканата от заявителя информация, но не е постановил и мотивирано решение за отказ за предоставянето ѝ, нито е уведомил лицето, че не разполага с част от исканата информация. Липсата на отговор от ответника в законово определения срок формира мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК във вр. с чл.28, ал.1 ЗДОИ, като по този начин той не е спазил изискуемата от закона форма – писмената и е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила. С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл.28, ал.2, чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация.

По изложените съображения е налице незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ, който следва да се отмени и да се задължи административният орган да постанови писмено решение за предоставяне на достъп – пълен или частичен, до търсената обществена информация, при спазване на законовите ограничения, за което да уведоми писмено заявителя.

Основателна, при този изход на спора, е претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски. Такива са доказани в общ размер на 1010 лева, представляващи внесена държавна такса по направеното оспорване и адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие на л.9 по делото. Възражението за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар предвид разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните адвокатски възнаграждения, е неоснователно.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Фондация „Върховенство на закона“ мълчалив отказ на кмета на [община] за предоставяне на достъп до обществена информация по подаденото от оспорващия Заявление рег.№ 1663/02.06.2025г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на кмета на [община] за произнасяне с изричен акт по подаденото от Фондация „Върховенство на закона“ Заявление за достъп до обществена информация рег.№ 1663/02.06.2025г., в срок до 14 дни от влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА [община] да заплати на Фондация „Върховенство на закона“ сумата в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, по арг. от чл.40, ал.3 ЗДОИ.
Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: